

ЗИМА В РАЯ

WINTER IN PARADISE

Elin Hilderbrand © 2018

© Надя Баева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2019

ISBN: 978-954-28-3037-5

ЕЛИН ХИЛДЕБРАНД

Зима в рая

Превод от английски:
Надя Баева

 ciela

На Мат и Джули Ласота

*Сейнт Джон беше място, където ходех на курорт.
Когато се запознах с вас, то се превърна в мой дом.*

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Това е първият ми роман, чието действие не се развива на остров Нантъкет, където е моят дом, а на друг остров, приеман от мен за втори дом, за мое щастливо убежище: Сейнт Джон, един от Американските Вирджински острови. Започнах да ходя на Сейнт Джон през пролетта на 2012 г. и оттогава не престанах да го посещавам в продължение на пет години, докато не написах зимните си книги (всяка една от Зимната поредица бе завършена там) и не подхванах моите летни романи. През годините се сближих с някои от островитяните и така обичта ми към Сейнт Джон бе напълно циментирана. Винаги съм твърдяла, че се привързваме към местата заради хората.

Както мнозина от вас знаят, и Американските, и Британските Вирджински острови понесоха тежки щети по време на ураганите „Ирма“, „Хосе“ и „Мария“ през есента на 2017 г. Разтревожих се, че няма да мога да ида на Сейнт Джон през пролетта на 2018 г., но до средата на март островът бе готов за мен и се върнах ликуваща и благодарна.

Островът не е същият. Има напълно опустошени райони, изгубени са домове, дървета стърчат като зле счупени кости. Много от магазините и заведенията, места, искрено обичани от мен, бяха затворени временно или окончателно. По време на престоя ми през март и април 2018 г. двата най-големи курорта на острова, Уестин и Канийл Бей, не работеха. Но хората бяха оптимистично настроени и в очакване на по-добри времена. Островът пулсираше от дух на съживяване и обновление. Както винаги прекарах прекрасни и вълшебни пет седмици.

Действието в романа ми се развива през януари 2019 г., но е сякаш януари 2017 г., преди урагана. Споменати са магазини, ресторанти и хотели, които вече ги няма. Почувствах, че за да ми се получи както трябва, е редно да опиша Сейнт Джон, какъвто го познавах и обичах, а не да усложнявам повествованието с подробности за бурята. Бурята може все пак да се появи в трилогията, но не и в тази книга. Любимият ми остров и жителите му понесоха загуби и трудности и аз искам да поздравя цялата общност за всеотдайните им усилия и храброст. Вие сте пример за всички нас. Бог да ви благослови.

Добрата новина е, че Сейнт Джон вече е готов да ви приеме отново или за първо посещение. Той все така е рай, още по-красив заради всичко преживяно.

ПЪРВА ЧАСТ

В САЩ

АЙРИЙН: АЙОВА СИТИ

Първата вечер на новата година е. Айрийн Стийл е прекарала деня в състояние на фокусирана работоспособност. От девет до един успя да каталогизира всеки документ, свързан с пълното реновиране от начало до край на дома ѝ в стил кралица Ан от 1892 г., намиращ се на Чърч Стрийт. Между един и два хапна дебел сандвич с пилешка салата върху ръжен хляб (за щастие винаги е била слаба по природа, така че за нея няма новогодишни диети), после подремна на кадифеното канапе пред камината в гостната. Времето от два и петнайсет до три и половина употреби да състави отговор по имейл на шефа си Джоузеф Фийни, издателя на „Дом и стил“, който два дни по-рано я бе уведомирал, че е „повишена“ от главен редактор на списанието до отговорен редактор, новосъздаден пост, който редуцира наполовина работното време и отговорностите на Айрийн и върви с трийсет процента намаление на заплатата.

В четири и половина се опита да се обади на мъжа си Ръс, който беше в командировка. Телефонът му иззвъня шест пъти и после се прехвърли на гласова поща. Айрийн не остави съобщение. Ръс бездруго никога не ги прослушваше.

В четири и половина отново пробва да се свърже с Ръс и бе препратена директно на гласова поща. Поседя замислено, после прекъсна. Ръс беше денонощно на телефона. Айрийн се запита дали умишлено не избягваше нейното обаждане. Нищо чудно да бе ядосан от разговора им предишния ден, но пък, от друга страна, още рано тази сутрин на вратата ѝ бе доставен пищен букет от снежнобели калии с бележка: „Защото ти обичаш калии, а аз обичам теб. Хо Р.“. Айрийн

беше възхитена; нищо не оживяваше дома през зимата като свежи цветя. Смаяна бе, че Ръс е открил доставчик в празник, но неговата находчивост не знаеше граници.

В пет часа Айрийн си наля щедро шардоне „Кендъл-Джаксън“, взе душ и облече шарен пуловер от коприна и кашмир и тесни черни панталони „Айлин Фишър“ от крепдешин, коледен подарък от Ръс. Сложи си дебелото палто от агнешка кожа, наушници и ръкавици от телешки бокс, за да измине четири пресечки през Айова Сити до срещата си в бар-ресторант „Пулман“ със своята най-добра приятелка Лидия Кристенсън, виден професор по американска история.

Вечерята на новогодишния ден е традиция, навлизаща в седмата си година. Започна, когато Лидия се разведе с мъжа си женкар Филип, а пътуванията на Ръс от „почти постоянни“ станаха „постоянни“. От вечерята се очаква да е позитивен и приповдигащ настроението ритуал: Айрийн и Лидия да преброят многобройните си благословии – приятелството им е почти най-отгоре в списъка – и да формулират стремежите си за предстоящите дванайсет месеца. Но на Айрийни и Лидия не са им чужди човешките слабости, така че разговорите им понякога се отплесват към предсказуемо самоокайване. Според Лидия най-голямата несправедливост на света е, че с годините мъжете стават по-сексапилни и представителни, а с жените... ами, не се случва. Просто не се случва.

– В ЦРУ трябва да наемат жени над петдесет – заключава Лидия. – Ние направо сме невидими.

– Дами, ще желаете ли още вино? – пита Райън, техният сервитьор.

– Да, моля! – отговаря Айрийн с най-ведрата си усмивка. Тя невидима ли е? Преди седмица не би си го помислила, но „повишението“ я кара да заключи, че Лидия може би е права. Джоузеф Фийни я сваля надолу в списъка на

екипа (с надеждата тя да не схване маневрата му) и я заменя с трийсет и една годишното динамо Мейвис Кий. Тя беше напуснала влиятелна фирма за интериорен дизайн в Манхатън, за да последва мъжа си в Сидър Рапидс. Появи се с танцова стъпка в офиса им осем месеца по-рано с лъскавото си и секси CV и изведнъж Джоузеф иска списанието им да е по-светско и изтънчено. Има желание да пренасочи вниманието и ресурсите от материалното им издание към онлайн варианта и като си послужи с опита на Мейвис Кий, да установи „присъствие в социалните мрежи“. Айрийн е в пълна опозиция. Социалните мрежи са използвани от тийнейджъри и като цяло от поколението на новото хилядолетие, а демографската група на „Дом и стил“ са жени между 39 и 65 години, към която принадлежи самата Айрийн. Тези читателки искат списания, дето да могат да *хванат в ръка*, гланцирани страници, които да прелистват и да превъзнасят в чакалнята на зъболекаря; нужни са им издания, отразяващи уютните градивни ценности на Средния запад.

Внезапното, неочаквано и нежелано „повишение“ на Айрийн я кара да се чувства като старомодна досадница в лелински джинси. Напълно незначителна. Ще бъде канена на събрания – на по-маловажните, но мнението ѝ ще бъде пренебрегвано. Ще рецензира оформлението и съдържанието, но няма да бъдат внасяни никакви промени. Ще посещава хора в офисите им, ще извежда рекламодатели на обяд и ще бърби. Понижена е до фигурант, талисман, галеник на офиса.

Айрийн се взира в Райън, докато той пълни чашите им със златисто шардоне – от избата Кейкбред, истинско разточителство, – и се пита какво ли вижда той, като ги погледне. Дали пред него са две неясни очертания на жени, като онези, нанасяни от детективите със спрей около труповете? Или пък може би вижда две жизнени, интересни и привлекателни дами – вярно, не в първа младост?

Добре де, без привлекателни. На Айрийн ѝ е известно, че Райън (защото тя се храни в бар-ресторант „Пулман“ поне веднъж седмично, когато Ръс отсъства) е на двапет и пет и работи върху дипломната си работа по приложна математика, макар да не прилича на математиците, каквито си ги представя Айрийн. Изглежда по-скоро като знаменитостите, носещи името Райън – Райън Сикрест, Райън Гослинг, Райън О’Нийл.

Райън *О’Нийл*? Ама ето че сега тя *сама* се състарява.

Айрийн обикновено влиза в тона на Лидия, когато тя забие в посока „горката аз“, но тази вечер решава да не го прави.

– Аз не се чувствам невидима – отсича. Навежда се през масата. – Всъщност мисля да се кандидатирам за пост.

Лидия писва, все едно Айрийн я е сръчкала с остен за добитък.

– Какво? Как така „да се кандидатираш за пост“? Имаш предвид *Конгреса*? Или просто училищното настоятелство на Айова Сити?

В главата на Айрийн се е въртял Конгресът, макар че когато думата излиза от устата на Лидия, звучи направо абсурдно. Айрийн не знае абсолютно нищо за политика. Съвсем нищичко. Но като (бивш) главен редактор на списание „Дом и стил“ е добре запозната как се вършат много неща. С краен срок. Също така умее да изслушва околните и да се справя с мъчни характери. О, умее го и още как.

– Може би не да се кандидатирам за пост – поправка се Айрийн. – Но ми е нужно нещо различно. – В момента не ѝ се впуска в обяснения на тема понижението, маскирано като повишение; болката все още е твърде силна.

– Виж, аз се нуждая от нещо различно – отвърща Лидия. – Нуждая се от необвързан хетеросексуален мъж на възраст между петдесет и пет и седемдесет, над метър и осемдесет и три, с шестцифрена заплата и приличен пенсионен

фонд. О, и с чувство за хумор. А, да, и с хобита, включващи пазаруване на хранителни стоки и сгъване на пране.

Айрийн клати глава.

– Мъж няма да ти реши проблемите, Лидия. Не го ли научихме в групата ни за издигане на самосъзнанието още преди десетилетия?

– Един мъж би ми решил проблемите, защото проблемът ми е, че нямам мъж – изтъква Лидия. Изгълтва останалото ѝ вино. – Ти няма как да разбереш, защото си имаш Ръс, който те боготвори.

– Когато е наоколо – вмята Айрийн. Ясно ѝ е, че протестите ѝ срещат глухи уши. Ръс се присъедини към Залата на славата за съпрузи седем години по-рано, когато нае каскадьорски самолет, който да кръжи над Айова и да развява флаг с надпис, гласящ: „Честита петдесета годишнина, Айрийн Стийл. Обичам те!“. Приятелките на Айрийн бяха силно въодушевени, но Айрийн намери показността на отбелязване на рождения ѝ ден леко смуцаваща. Напълно би я удовлетворило поздравление с картичка.

– Да отидем да проверим – настоява Лидия. – Може би брадатият барман от кафенето в книжарницата е на работа.

Айрийн и Лидия си поделят сметката, както постъпват всяка година с новогодишната вечеря, а после поемат по Саут Дубюк от „Пулман“ към книжарницата „Прерийни светлини“. Температурата тази вечер е суровите минус десет, но Айрийн едва забелязва студа. Родена е и израснала точно тук, в Източна Айова, където ветровете прииждат право от Манитоба. Ръс ненавижда студа. Бащата на Ръс е бил военноморски пилот, така че Ръс е израснал в Джаксънвил, Сан Диего и в Корпъс Кристи; за пръв път видял сняг, като заминал в колеж в Северозападния университет. Тайничко в себе си Айрийн намира непоносимостта на Ръс към студа за вроден недостатък. Колкото и прекрасен човек да е, няма как Айрийн да го определи като държелив.

Лидия отваря вратата на „Прерийни светлини“ и намига на Айрийн.

– Виждам го – прошепва.

– Зарежи свенливостта. Поръчай нещо засукано и подхвани разговор – поръчва Айрийн. – Нова година е.

Лидия сваля рязко шапката си и разтърсва русата си коса. Хубава жена е, мисли си Айрийн, и със самоувереността, която демонстрира в момента, никак дори не е невидима. Няма как Брандън, петдесет и няколко годишният барман в кафенето с дебели лупи на очилата и кожена престилка – по-подходяща за заварчик, отколкото за човек, приготвящ кафе, – да не бъде заинтригуван от професор Лидия Кристенсен. Тя е съавтор на официалната биография на трийсет и първия президент на нацията им. Хърбърт Хувър се слави с лоша репутация в историята, но повечето жители на Айова са благоразположени към него, защото е роден и израснал в Уест Бранч.

Лидия прекосява кафенето, а Айрийн се запътва към новите издания художествена литература. Нищо не я радва повече от купче нови книги върху нощното ѝ шкафче. Какъв зареждащ начин да се започне новата година. Айрийн прекара новогодишната вечер да сваля коледната украса и да я прибира грижливо. Остави кашоните в основата на стълбите към тавана. Очаква се Ръс да се прибере утре вечер или рано в четвъртък сутрин, както сам обясни, и веднъж щом е у дома, ще бъде изцяло на нейно разположение. Отпътува в „изненадваща“ командировка два дни след Коледа. Айрийн никога не е чувала за друг човек с толкова много изненадващи командировки и в този случай той я остави сама за Нова година. Бяха се карали за това по телефона предишния следобед.

– Напълно съм ти предан, Айрийн, и се старая да разбера позицията ти във всяко недоразумение – заяви ѝ Ръс. – Но нека си припомним кой ме насърчи да поема този пост. Да си припомним как ми заяви, че не желаш да си

омъжена за продавач на царевичен сироп през остатъка от живота си.

Разговорът им, повтарящ се през годините почти дословно, приключи с това, както се случваше винаги. Айриин наистина беше тласнала Ръс да приеме поста в „Асеншън“ и с това решение дойдоха и саможертвите. Ръс го няма повече време, отколкото си е у дома, но се обажда постоянно, праща цветя и често оставя подаръци на възглавницата, когато заминава – бижута, изискани очила за четене, подаръчен ваучер за „Пулман“, несесер за гримове с монограм. Толкова е внимателен и любящ, че при сравнение кара Айриин да се чувства студена и безразлична. И още нещо, при това никак не маловажно: тази нова работа им предоставя много комфортен живот, дори луксозен според стандартите на Айова. Притежават викторианска къща с екстравагантни градини и вкопан басейн на парцел от цели четири декара на Чърч Стрийт. Айриин беше имала възможност да обнови къщата точно както си беше мечтала, без да се тревожи за разходите. Отне ѝ близо шест години да се занимае с помещенията едно по едно.

Сега къщата е като експонат от изложба. Айриин беше лобирала да я представят в списанието, но срещна съпротива от страна на Мейвис Кий, която смяташе, че би изглеждало като безсрамна самореклама да лепнат на страниците си снимка на дома на редакторката им. *Ще се приеме като нарцисизъм*, отсеке Мейвис и коментарът засегна Айриин. Тя подозира, че реалният проблем е антипатията на Мейвис към викторианските къщи. И те като Айриин вече са демоде.

Мейвис Кий може да върви по дяволите, мисли си Айриин. Къщата ѝ е плод не само на години усърдна работа, но също така е отражение на душата ѝ. Етажната височина на първото ниво е три метра и шейсет и пет сантиметра, а прозорците са стреловидни и драпирани с кадифе и дамаска. Палитрата в цялата къща включва наситени тъмни тонове

на скъпоценни камъни – официалната дневна е в гранат, салонът е аметист, а акцентите в кухнята са топаз и изумруд. Навсякъде могат да бъдат открити гоблени и орнаментирани килимчета, дори в баните. Любимата част на Айрийн не е точно стая, а по-скоро главното стълбище, което се извисява през два етажа. Ламперията там е от тъмно орехово дърво и в горния края на второто рамо се намира прозорец с изкусно изработен стъклопис, с изглед на изток. Сутрин, когато изгрява слънцето, площадката на третия етаж е обагрена от ярки цветове. Не веднъж и два пъти Айрийн е отнасяла чашата си с чай там и се е отдавала на медитация заради срещата на естествената красота и тази, дело на човешка ръка.

Айрийн сама беше ръководила интериорните дърводелски работи, полагането на нова подова настилка, поправките на гипсовите корнизи, сложните бояджийски работи – в това число на стенописа, преминаващ от стена към стена в трапезарията, изобразяващ пейзаж от окръг Дор, Уисконсин, където Айрийн е прекарвала летата си като дете. Също така лично подбра антиките, като пътува чак до Минеаполис, Портланд и Орегон, за да присъства на щатски разпродажби.

Сега, когато къщата е завършена, не остава какво друго да прави, освен да ѝ се наслаждава – и именно това е препъникамъкът за Айрийн. Като казва на Лидия, че се нуждае от „нещо различно“, никак не се шегува. Ръс отсъства по работа *най-малко* две седмици в месеца, а синовете им вече са големи. Бейкър живее в Хюстън, където се занимава с дейтрейдинг на акции и си стои у дома да гледа четиригодишния си син Флойд. Жената на Бейкър, доктор Ана Шафър, е сърдечен хирург към „Мемориъл Хърмън“, което е изключително стресираща и поглъщаща време работа; и нея като Ръс никога я няма. Каш, по-малкият син на Айрийн, живее в Денвър, където притежава и ръководи два магазина за спортни стоки. Вече никое от момчетата не се прибира

често и това натъжава Айрийн, макар да ѝ е ясно, че трябва да е благодарна, задето всеки живее собствения си живот.

Вчера около здрач, когато нормално всички останали в Америка се подготвят за празненствата в новогодишната вечер – вземат душ, наливат питиета, приготвят ордьоври, вадят от дрешниците малки черни рокли, – беше имало момент, в който Айрийн изпита чувство на безкрайна самота. Разговаря с Ръс, скараха се и веднага щом затвориха, Айрийн се замисли дали да не му звънне отново, но се въздържа. Нямаше нищо по-отблъскващо от молеща за внимание жена – а и бездруго Ръс беше зает.

Айрийн измъква от рафта новия сборник с разкази от Къртис Ситънфелд; Къртис е с диплома от Писателския уъркшоп на Айова, за който Айрийн вярва, че е най-добрият в страната.

Чува Лидия да се смее и като наднична иззад стелажите, вижда, че приятелката ѝ и Брандън са погълнати от разговор. Брандън е опрял лакти на плота, а машината за еспресо зад него издава пищящ звук. Той не дава вид да забелязва; изглежда омаян.

Дотук с това, че била незабележима, мисли си Айрийн. Лидия е озарена сякаш като от Северното сияние.

Айрийн усеща да я бодва непозната емоция. *Копнеж* е, осъзнава. Ръс ѝ липсва. Мъжът ѝ прекара години наред да се взира в нея с обич – и в повечето случаи тя го срязваше, намираше възхищението му за прекалено и смуцаващо.

Вниманието на Айрийн е привлечено от тихо жужене – телефонът ѝ в чантата. Мисли си с облекчение как сигурно е Ръс. Но като вади телефона, забелязва, че номерът е от район с код 305. Айрийн не го разпознава и допуска, че е някой, който се опитва да ѝ продаде нещо.

Оставя го да звъни, разочарована и доста вбесена на Ръс. Къде е той? Не го е чувала от предишния следобед; не му е присъщо толкова време да не се обади. И къде всъщ-

ност замина този път? Каза ли ѝ изобщо? Тя пък попита ли? „Спешните служебни пътувания“ на Ръс го водят на всевъзможни места с топъл климат – Сарасота, Виро Бийч, Нейпълс. Той почти винаги се прибира с тен и това предизвиква завист у приятелите им, които се вълнуват от такива неща.

Айрийн забелязва часа – вече е почти девет – и осъзнава, че е забравила да звънна на Мили, майката на Ръс. Мили е на деветдесет и седем; живее в пенсионерската общност „Кафявият елен“ в Коралвил, само на няколко километра разстояние. В момента Мили се намира в медицинския сектор там, макар през повечето време да е още в добра форма, все така жива и остроумна и все още любимка както на персонала, така и на обитателите. Айрийн посещава Мили веднъж седмично и ѝ звъни всяка вечер между седем и осем, но заради вечерята им с Лидия днес забрави. Досега Мили сигурно вече е дълбоко заспала.

Решава да не се тревожи. Ще се отбие да я види утре, като се прибира от работа. Ще е добър начин да запълни следобедна си сега, когато работният ѝ ден е съкратен. Може да заведе Мили до „Уиг енд Пен“. Мили обича пилешки крилца, макар че, разбира се, диетологът ѝ не ги одобрява. Но какво ще ѝ направят, ще я убият?

Мисълта Милисънт Стийл най-накрая да се гътне заради поръчка на хрупкави пикантни крилца кара Айрийн да се усмихне, докато добавя към разказите на Къртис Ситънфелд „Къде си, Бернадет“ на Мария Семпъл, която преди шест години се беше престорила, че е чела за литературния си клуб. Къщата вече е завършена и разполага с време да навакса. Айрийн се насочва към касата да плати. Междувременно Лидия още е в кафенето, продължава да бърби с Брандън; от чашата ѝ макиато помежду им се вие едва видима струйка пара.

Лидия се обръща, когато усеща ръката на Айрийн на гърба си.

– Тръгваш ли си? – пита Лидия. Бузите ѝ са поруменили. – Аз сигурно ще се задържа още малко и ще се насладя на кафето си.

– О – отронва Айрийн. – Добре тогава. Благодаря за вечерята, беше приятно. Честита Нова година. Звънни ми утре. Пази се, докато се прибираш и така нататък. – Айрийн се усмихва на Брандън, но неговите очи са приковани в Лидия, все едно на света не съществува друга жена.

Браво на нея, мисли си Айрийн, докато върви към къщи. Нова година е и Лидия следва целта си. Мъж. Брандън кафеджията.

Вятърът се е усилил. Хапещо студен е и за да се прибере у дома, на Айрийн ѝ се налага да се остави на зъбите му. Сnižава глава и забързва по Лин Стрийт, отминава група студенти, които излизат от пицария „Палия“, смеят се и се закачат. Едно от момчетата се блъска в Айрийн.

– Извинете, госпожо – обръща се към нея. – Не ви видях.

Невидима, казва си наум.

Тази мисъл избледнява, когато завива зад ъгъла и зърва къщата си, нейния поразителен палат, целият осветен отвътре.

Решава, че ще запали огън в библиотеката. Ще си направи чаша билков чай, ще се сгуши на дивана с любимото си одеяло от мохер и ще разгърне една от новите си книги.

Може би „различното“, което търси, не е да се кандидатира за пост, заключава Айрийн. Може би е да превърне къщата си в пансион, предлагащ легло и закуска. Има шест спални, всички до една с прилежащи бани. Ако задържи едната като стая за гости за семейството, пак остават четири, които да дава под наем. Четири стаи спокойно ще са ѝ по силите, нали така? Айрийн има втора братовчедка на име Мици Куин, която уплавляваше пансион в Нантъкет, докато не умря мъжът ѝ. На Мици ѝ беше допадало да го прави, макар да твърдеше, че не било за хора със слаби сърца.

Е, сърцето на Айрийн е неразруσιμο, доколкото изобщо е възможно.

Как ли би реагирал Ръс, ако предложи до отвори пансион? Допуска, че ще ѝ каже да се занимава с каквото я радва.

Това би решило проблема с нейната самота – в къщата ще има хора през цялото време.

Дали някой ще пожелае да дойде в Айова Сити? Уикенди за родители в университета може би. Дипломирания. От време на време футболни уикенди.

Със сигурност си има своя чар. Ще го обмисли.

Когато Айрийн отваря входната врата, чува телефона да звъни. *Това* със сигурност ще е Ръс, казва си. Вече никой не звъни на домашния им телефон.

Но когато достига апарата в кабинета край входното преддверие, зърва същия код 305, който се беше показал на мобилния ѝ телефон. Поколебава се за секунда, а после хваща слушалката.

– Ало? – произнася. – Домът на семейство Стийл.

– Ало, може ли да говоря с Айрийн Стийл, моля? – Гласът е женски и не ѝ е познат.

– Аз съм – отговаря Айрийн.

– Госпожо Стийл, обажда се Мерилин Монро, секретарката на Тод Крофт.

Мерилин Монро, секретарката на Тод Крофт с чудато избрано име. Да, Айрийн е чувала за тази жена, но никога не я е виждала. Срещала е Тод Крофт, шефа на Ръс, само веднъж. Тод Крофт и Ръс се познават от Северозападния университет и преди тринайсет години Ръс и Айрийн се натъкнаха на Тод в лобито на хотел „Дрейк“ в Чикаго. Тази случайна среща доведе до предложение за работа, което Айрийн настоя Ръс да приеме. Сега Тод Крофт е име, постоянно споменавано от Ръс. Той се е превърнал в синоним на някаква невидима сила, която управлява живота и на двама

им. Тод има нужда да съм в Тампа във вторник. Тод ухажва нови клиенти в Лубок. В главата си Айрийн го нарича „Бог Тод“. Независимо от това обаче всичко, което притежава – къщата, басейна, беседката в градината, лексуса в гаража, – е благодарение на Бог Тод.

– Честита Нова година, Мерилин – произнася Айрийн. В тона ѝ личи колебание, защото Айрийн дори не може да си представи причината Мерилин Монро – няма друг избор, освен да си я представя като красива платинена блондинка с бенка – да се обажда у дома ѝ. – Дали всичко...

– Госпожо Стийл – прекъсва я Мерилин. – Случи се нещо.

– Случило се е нещо? – повтаря Айрийн.

– Станала е злополука – добавя Мерилин. – Боя се, че мъжът ви е мъртъв.